

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΟΡΑΗ.

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλάδ. 404.)

46

Ἐκ Παρισίων 17 Μαρτίου 1821.

Τῷ Κ. Α. Κοντοσταύλῳ εἰς Λονδίνον.

Ἀγαπητὲ συμπατριῶτα,

Μετὰ τὴν πρώτην σου ἐπιστολὴν 12 Ἰανουαρίου ἐ-
τάραξες τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἑκαμεις νὰ τρέχωσιν
ἔρωτῶντες, ἂν ψυχομαχῶ. Ἀφοῦ σ' ἐπληροφόρησαν,
ὅτι ζῶ καὶ πνέω ἀκόμη, φοβούμενος μὴ δι' ἑλλειψίν
τῶν ἀναγκαίων ψυχομαχήσω, μὲ γράφεις τώρα (13
Μαρτίου) μετὰ τὴν συνειθισμένην σου γενναιότητα προσ-
φέρων βοήθειαν χρηματικὴν. Τὸ νόστιμον εἶναι, ὅτι
κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας ἔλαβες ἀπὸ τὸν καλὸν μας
ἀρχιερέα Ἰγνάτιον ἐπιστολὴν, ὅστις μὲ προσφέρει
ἄλλο εἶδος βοηθείας. Βοηθείας χρεῖαν κατὰ τὸ παρὸν
δὲν ἔχω. Μεγάλην χρεῖαν εἶχα παρηγορίας, καὶ τὴν
ἀπέλαυσα καὶ αὐτὴν καὶ ἀπὸ σὲ καὶ ἀπὸ τὸν ἀρ-
χιερέα, καὶ ἀπὸ ἄλλους φίλους, καὶ τὴν ἀπολαμβάνω
καὶ τὴν αὐθάνομαι καθημέραν μὲ ἄκραν μου εὐ-
χαρίστησιν. Βλέπω φανερά, ὅτι ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ
ἀφοῦ ἐσυγχώρησε νὰ ποτισθῶ τόσα φαρμάκια εἰς τὰς
τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, μοῦ ἐχάρισεν ἐξ
ἐναντίας καὶ τὸ ἀντιφάρμακον, τὴν εὐνοίαν λέγω
τῆς καλῆς μερίδος τῶν ὁμογενῶν μου, διὰ νὰ κα-
ταισχύνῃ τοὺς ἐχθροὺς μου.

Ναί, φίλε, δὲν ἐμπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσον γα-
ληνίζει τὴν ταραχὴν τῆς ψυχῆς μου ἡ εὐτυχία νὰ ἀ-
γαπῶμαι ἀπὸ τὴν καλὴν μερίδα τοῦ γένους μου.
Οἱ θησαυροὶ τοῦ Κροίσου δὲν εἶναι τίποτε παραβαλ-
λόμενοι πρὸς τόσην εὐτυχίαν. Σοῦ γνωρίζω λοιπὸν
χάριν μεγάλην, ὅχι διὰ τὴν προσφορὰν τῆς βοηθείας,
τῆς ὁποίας ἂν εἶχα χρεῖαν, εἰς σὲ πρῶτον (μὴν ἀμ-
φιβάλλης) ἤθελα προσδράμειν, ἀλλ' ὅτι ἡ προσφορὰ
σου σημαίνει τὴν πρὸς ἐμέ σου εὐνοίαν· καὶ ταύτην
παρακαλῶ σε νὰ μοῦ φυλάξης μέχρι τέλους.

Σ' ἔγραψα, ἂν δὲν μὲ λανθάνῃ ἡ μνήμη, ὅτι οἱ
συμπatriῶται ἐπεμψάν ἐδῶ μὲ ἑξοδα τοῦ γυμνασίου
δύο νέους σπουδαστάς. Πρὸ μικροῦ ἐπεμψα δῶρα εἰς
τὴν βιβλιοθήκην τῆς πατρίδος ἀπὸ ἀλλογενεῖς, καὶ
μετὰ μικρὸν ἔχω νὰ πέμψω καὶ ἄλλα. Μ' ἐλύπησαν
οἱ εὐλογημένοι, ὅτι ἀπέβαλαν (ὡς ἀκούω) τὸν διδά-
σκαλον τῆς Λαγκαστρινῆς μεθόδου. Ἡ ἀποβολὴ δὲν
προέρχεται βέβαια, ὡς γράφω πρὸς αὐτοὺς, ἀπὸ ἀ-
φροντισίαν τῶν καλῶν, ἀλλ' ἀπὸ φόβον ἐνδεχομένων
κακῶν. Μ' ὅλον τοῦτο καὶ ὁ φόβος πρέπει νὰ ἔχῃ ὅ-
ριον. Τὸ γινόμενον εἰς ἡμᾶς σήμερον δὲν ὁμοιάζει τὰ
κοινὰ καὶ καθημερινὰ τῶν ἀνθρώπων ἔργα, ἀλλ' ἔχει

μητέρα τὴν δεκάτην ἐννάτην ἑκατονταετηρίδα, καὶ
πηγάζει ἀπὸ τὴν αὐτὴν πηγὴν, ὅθεν ἔρρευσεν ἡ με-
ταβολὴ τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἰσπανίας, τῆς Πορτογαλ-
λίας, τῆς Νεαπόλεως (καὶ τὴν ὥραν ταύτην λέγουσιν
καὶ τῆς Σαβαυδίας), τοῦτο μόνον διαφέρει, ὅτι εἰς
ἡμᾶς ἡ μεταβολὴ εἶναι ἀκόμη ἠθικὴ προετοιμαστικὴ
τῆς πολιτικῆς. Τὴν πηγὴν ταύτην ὅστις τολμήσῃ
νὰ τὴν φράξῃ μέλλει νὰ πνιγῇ ἀπ' αὐτὴν. Ὁ βρωμε-
ρὸς μας τύραννος πρὸ τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα
ἔτων ἴσως εἶχεν ἀκόμη δύναμιν νὰ ἐμποδίσῃ τὸν
φωτισμὸν μας· ἀλλὰ τώρα οἱ λεγεῶνες ὅλοι τῆς κο-
λάσεως δὲν ἰσχύουσιν τίποτε κατὰ τῶν φώτων. Ταῦτα
γράφω πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους, ὅχι ν' ἀφήσωσι παν-
τάπῃς τὸν φόβον, ἀλλὰ νὰ μὴ κυριεύωνται τόσον
ἀπ' αὐτὸν, ὥστε νὰ ἀμελῶσι τὰ καλὰ καὶ συμφέ-
ροντα εἰς τὴν πατρίδα.

Κάμε με τὴν χάριν νὰ μὲ στείλῃς μετὰ πρώτην ἀ-
φορμὴν τὰ Ἠθικά τοῦ Ἀριστοτέλους αὐτοῦ τυπω-
μένα, καὶ ἐπιγραφόμενα: *Ethicorum nicomache-
orum libri X Gr. et lat. notis illustrati a Guil.
Wilkinson*. Αὐτὰ εἶναι Γραικολατίνια εἰς μῆκος 8^{ον}
πρώτην φορὰν τυπωμένα εἰς τὸ Oxford 1746, ἀλ-
λὰ τώρα μανθάνω ὅτι ἐξεδόθησαν καὶ δεύτερον κατὰ
τὸ 1803 ἔτος, ἡ ἐκεῖ ἡ αὐτοῦ δὲν ἤξεύρω. Ταύτην
λέγω τὴν ἐκδοσιν τῶν 1803 ἐπιθυμῶ.

Ὅταν σὲ λέγω χάριν, νοῶ ἀληθῆ χάριν, ἥγουν νὰ
μοῦ σημειώσῃς τὴν τιμὴν διὰ νὰ τὴν περάσω εἰς
χρέος μου εἰς τὸν μεταξὺ μας λογαριασμὸν· ἀλλέως
μοῦ ἀφαιρεῖς τὴν ἐλευθερίαν, νὰ σὲ ζητήσω εἰς τὸ
ἕξῃς, ἂν ἔλθω εἰς χρεῖαν ἄλλα βιβλία.

Τὸν χρηστὸν κύριον Φραγκιάδην καὶ τοὺς λοιποὺς
συμπatriῶτάς σου ἀσπάζομαι. Εὐτυχεῖτε ὅλοι!

Ὁ φίλος ΚΟΡΑΗΣ.

Τῷ αὐτῷ.

47

Ἐκ Παρισίων, 16 Ἀπριλίου 1821.

Ἀγαπητὲ συμπατριῶτα, (Εἰς Λονδίνον).

Ἐλαβες τὴν ἐπιστολὴν σου τῆς 6 τοῦ παρόντος,
καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας καὶ τὸ ὅποιον μ' ἔστειλες
βιβλίον τοῦ κυρίου Μάνου. Σ' εὐχαριστῶ ἀπὸ ψυχῆς
διὰ τὴν προθυμίαν, καὶ ἤθελε εὐχαριστηθεῖν πλεότε-
ρον, ἂν μ' ἐσημείωνες ἐντάμα καὶ τὴν τιμὴν του.

Ἀπορῶ, φίλε μου, διὰ τί δὲν μ' ἀναγγέλλεις τὴν
παραλαβὴν τοῦ ὁποίου σ' ἔστειλα τὴν 25 Μαρτίου
χονδρὸν πλίκου γραμμάτων. Ἄν δὲν τὸν ἔλαβες, πα-
ρακαλῶ σε νὰ μὲ τὸ σημειώσῃς πάραυτα εἰς δύο λό-
για, γραμμένα, ἂν ᾔται δυνατόν, γαλλιστί, διὰ νὰ
τὸ ζητήσω ἀπὸ τὴν πόσταν ἢ αὐτὸ, ἢ καὶ τὸ ὅποιον
ἐπλήρωσα χονδρὸν ἀγώγιον. Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἔλαβες
γράμμα ἀπὸ τὸν Βλαστὸν τῆς Βιέννης. Ὁ ὑψηλάντης

(κατὰ τὸ λέγειν του) εἶχε φθάσειν εἰς Φοξάνι, ἀπέχον 32 ὥρας μακρὰν ἀπὸ τὸ Βουκορέστιον. Οἱ Τοῦρκοι φεύγουν πανταχόθεν καὶ κρύπτονται εἰς τὰ κάστρα. «Γεννηθήτω ἡ ὁδὸς αὐτῶν σκότος καὶ ὀλίσθημα, καὶ ἄγγελος κυρίου καταδιώκων αὐτούς» Εἴθε μόνον εἰς τὴν τόσῃν ἀνεμοζάλην νὰ μὴ πάθωσιν οἱ ἡμέτεροι καὶ ἄλλα νέα κακά.

Ἡ κεφαλὴ μου γέμει ὕλην διὰ πέντε κόλλας χαρτίου· ἀλλὰ μὲ λείπει καὶ ὁ καιρὸς καὶ ἡ δύναμις νὰ τὰ κενώσω. Πνίγομαι ἀπὸ ἀσχολίας καὶ γεροντικὰς ἀσθενείας. Ἀσχολίας εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν ἔχῃς καὶ σύ· μένει νὰ σ' εὐχθῶ γῆρας μακρὸν χωρὶς ἀσθενείας! Ἰγιαίνετε ὅλοι σας ὅσοι κ' εὕρισκεσθε αὐτοῦ.

Εἶπέ με, νὰ ζήσης! πότε μελετᾷς διὰ τὴν πατρίδα, καὶ πόθεν μέλλεις νὰ διαβῇς.

Ὁ φίλος καὶ συμπατριώτης
ΚΟΡΑΝΣ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Ἀξιότιμε φίλε,

Ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ εὗρέθη ἐν Γκερὲν, χωρίῳ τῆς Φιλιππουπόλεως κατὰ τὴν εἰς Τσερπάνι ἄγουσαν, ἐπὶ λίθου σχεδὸν τετραγώνου, ὕψους 1 1/2 μ. γαλ. ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα προξένου τῆς Γαλλίας Κ. Α. Δοζῶν, παρ' οὗ ἔλαβεν ἀντίγραφον.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗΙ

- 1 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟ . . . ΚΑΙΣΑ . . .
 - 2 ἐφθαρμένα
 - 3 Ε Μ Β
 - 4 ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΜΕ ΓΙΕ ΤΟ ΜΕΦΙΕ
 - 5 Η ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗ ΜΗΤΡΟΠΟ
 - 6 ΛΙΣ ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΙΣ ΤΟΝ ΤΗΣ
 - 7 ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ ΔΕΕΠΟΤΗΝ ΥΠΑΤ
 - 8 ΟΝΤΟΣ ΤΗΣ ΘΡΑΚΩΣ ΠΑΡΧΕΙΑΣ Α
 - 9 ΟΥΕΤΤΙΟΥ ΤΟΥ ΒΕΝΟ . . ΕΚ ΤΩΝ
 - 10 Υ ΣΕ . . . ΗΟΝ ΧΡΗΜΑΤΩΝ
- ΕΥΤΥΧΩΣ.

Ἐν Φιλιππουπόλει τῇ 24 Φεβρουαρίου 1868.

Ἰγιαίνετε!

Ὁ ὑμέτερος
ΒΛ. Γ. ΣΚΟΡΔΕΛΗΣ.

ΜΥΘΟΣ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Δύο ὁδοιπόροι ἦσαν κατακουρασμένοι ἤδη;
Εἰς τοῦ Θεριοῦ τὸν δρόμον νωπὸν ἕνα ἡῦραν στρίδι.
Καὶ οἱ δύο πεινασμένοι ποῖος νὰ τ' ἀνοίξῃ πρῶτος
Ἐφιλονεικοῦσαν, ὅταν πόρρωθεν ἠκούσθη κρότος.
Ἡ θεὰ Δικαιοσύνη μὲ τὸ Σύνταγμα λαλοῦσε,
Καὶ μὲ βῆμα ἐσπευσμένον πρὸς αὐτοὺς ἐπροχωροῦσε.
— Ὡ ἀδέκαστη κυρία! εἰς τοῦ βράχ' αὐτοῦ τὸ πλάγι
Ἡῦραμεν αὐτὸ τὸ στρίδι· δίκασον ποῖος νὰ τὸ φάγῃ.
— Νὰ ἰδῶ τί πρᾶγμα εἶναι. — Τὸ λαμβάνει εἰς τὸ
[χέρι

Τὸ ἀνοίγει, τὸ ροφᾷ, ποῦ λεμόνι; ποῦ πιπέρι;
— Ἐν στριδότησεφλο νὰ λάβῃς σὲ ἀνήκει, φίλε, τώρπ;
Καὶ σὺ τ' ἄλλο· νὰ δικάσω οὕτω λέγ' αὐτὴν τὴν ὥρα.
Ὡ τί εὖοσμον ὁ στρίδι! ὦ τί γαλακτώδης ὕλη!
Μὲ ταῖς τρέλαις σας χορταίνω· ἔχετε ὑγείαν, φίλοι.

Ι. Δ.

ΑΡΑΦΟΡΑ.

ΑΥΤΟΧΕΙΡΙΔΙΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ. Ὁ ἀνώτερος καὶ κατώτερος ἀριθμὸς τῶν αὐτοχειριῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἑπτὰ ἔτη ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἀγγλίας κυμαίνεται ἀπὸ 254 ἕως 267. Κατὰ τὰ πρὸ αὐτῶν πέντε ἔτη ἐν ὅλῃ τῇ Ἀγγλίᾳ ὁ κατώτερος ἀριθμὸς τῶν αὐτοχειριῶν ἦτο 1317 καὶ ὁ ἀνώτερος 1392. Τὸ 1867 ἡ αὐτοχειρίσθησαν ἐν Λονδίῳ 260 ἦτοι εἰς πρὸς 11,855 κατ' ἀναλογίαν τοῦ πληθυσμοῦ. Κατὰ τὸ πρῶτον τέταρτον τοῦ ἔτους ἡ αὐτοχειρίσθησαν 47, τὸ δεύτερον 77, τὸ τρίτον 66, καὶ τὸ τελευταῖον 70. Τὸ 1865 ἡ αὐτοχειρίσθησαν ἐν ὅλῃ τῇ Ἀγγλίᾳ 1392 ἢ εἰς πρὸς 15,080. Ἐπίσης κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Λονδίῳ αὐτοχειριῶν ἦτο παρὰ τὸ σὺνηθες μέγας, ἦτοι 267, ἦτοι εἰς πρὸς 11,242.

ΑΛΚΩΝΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ. Ἐσχάτως Γερμανός τις κληρικὸς, ὀνόματι Holzapfel ἐτελεύτησεν ἐν Reifnitz, καταλιπὼν τὴν ἐπομένην διαθήκην·

«Ἀφίνω τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν Θεόν, τὸ σῶμά μου εἰς τὴν γῆν καὶ τὰ χρήματά μου εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῶν κωφάλλων.» Ἡ περιουσία αὐτοῦ ἀνέβηκεν εἰς 70,000 φλωρίνια.

Φ. Α. Μ.